

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 178

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 14 martie 2007

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 72 din 8 februarie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 6 din Codul de procedură penală	2-3	nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente	8-9
Decizia nr. 97 din 13 februarie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 15 și 16 din Legea nr. 505/2003 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2002 pentru modificarea Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2001 privind simplificarea unor formalități administrative pentru înregistrarea și autorizarea funcționării comercianților	3-5	Decizia nr. 128 din 20 februarie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46, art. 47 și art. 48 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului	9-11
Decizia nr. 103 din 13 februarie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 75 alin. (1) lit. a), art. 76 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) și art. 81 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, precum și a dispozițiilor art. 21 alin. (4) teza a doua lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România	6-7	Decizia nr. 129 din 20 februarie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă	11-12
Decizia nr. 111 din 15 februarie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii		ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A SISTEMULUI DE PENSII PRIVATE	
		19. — Hotărâre pentru aprobarea Normei nr. 3/2007 privind taxele de autorizare, avizare și funcționare în sistemul pensiilor administrate privat	13-16
		★	
		Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 72**

din 8 februarie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 6
din Codul de procedură penală**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 6 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Corneliu Păltânea în Dosarul nr. 96/2006 al Curții Militare de Apel.

La apelul nominal lipsește Corneliu Păltânea, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă Curții că autorul excepției a depus la dosar o cerere de renunțare la judecarea cauzei.

Având cuvântul cu privire la cererea formulată, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea acesteia, în temeiul art. 55 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

Curtea, având în vedere art. 55 din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia *„Curtea Constituțională, legal sesizată, procedează la examinarea constituționalității, nefiind aplicabile dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la suspendarea, întreruperea sau stingerea procesului [...]”*, respinge cererea de renunțare la judecarea cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 iulie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 96/2006, **Curtea Militară de Apel a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 6 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Corneliu Păltânea în dosarul menționat.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că, din analiza logică, gramaticală și sistematică a normelor ce guvernează incompatibilitatea, abținerea și recuzarea și a dispozițiilor ce guvernează regimul căilor de atac, „rezultă cu claritate că încheierea prin care s-a respins cererea de recuzare face parte din categoria încheierilor care pot fi atacate cu recurs separat, care se judecă imediat”. Se apreciază că „interpretarea dată de unele instanțe judecătorești în sensul că încheierea respectivă poate fi atacată cu recurs numai odată cu sentința sau decizia recurată, adică după ce magistratul împotriva căruia a fost formulată cererea de recuzare soluționează cauza, este în mod evident abuzivă

și vizează îngrădirea dreptului persoanei la o cale efectivă de atac”. Ca urmare, se arată că „situația juridică ce se configurează și pe care doar Curtea Constituțională o poate împiedica este aceea că cetățenii cărora li se respinge cererea de recuzare formulată împotriva unui magistrat sunt privați de exercitarea unei căi de atac împotriva hotărârii judecătorești prin care s-a dispus astfel. În acest fel, analiza cererii de recuzare se face într-un singur grad de jurisdicție, mai mult decât atât, cel chemat să se pronunțe asupra cererii de recuzare este un magistrat din cadrul aceleiași instanțe cu magistratul recuzat”.

Curtea Militară de Apel consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că, urmare arogării alin. 7 al art. 52 din Codul de procedură penală, încheierea prin care s-a respins cererea de recuzare nu mai poate fi atacată separat cu recurs, însă poate fi atacată cu recurs odată cu fondul. Ca urmare, partea nu este lipsită de posibilitatea de a exercita calea de atac împotriva unei asemenea încheieri.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, referindu-se la jurisprudența Curții Constituționale în materie, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 52 alin. 6 din Codul de procedură penală, potrivit căruia *„Încheierea prin care s-a admis sau s-a respins abținerea, ca și aceea prin care s-a admis recuzarea, nu sunt supuse niciunei căi de atac”*.

În motivarea excepției se invocă dispozițiile constituționale ale art. 20 alin. (1) și (2) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21

referitoare la accesul liber la justiție și ale art. 129 privind folosirea căilor de atac, precum și prevederile art. 6 paragraful 1 și ale art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil, respectiv la dreptul la un recurs efectiv.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost ridicată, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 52 alin. 6 din Codul de procedură penală, în acest sens fiind, de exemplu, Decizia nr. 343 din 28 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 727 din 10 august 2005, și Decizia nr. 330 din 11 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 701 din 7 octombrie 2003. Prin deciziile menționate Curtea a statuat, pentru

considerentele acolo reținute, că art. 52 alin. 6 din Codul de procedură penală este în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, accesul liber la justiție și folosirea căilor de atac, dând expresie preocupării legiuitorului de a asigura soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, prin împiedicarea tergiversării acestora, corespunzător cerințelor unui proces echitabil, consacrat de Legea fundamentală și de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 6 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Corneliu Păltânea în Dosarul nr. 96/2006 al Curții Militare de Apel.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 februarie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 97

din 13 februarie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 15 și 16 din Legea nr. 505/2003 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2002 pentru modificarea Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2001 privind simplificarea unor formalități administrative pentru înregistrarea și autorizarea funcționării comercianților

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 15 și 16 din Legea nr. 505/2003 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2002 pentru modificarea Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2001 privind simplificarea unor formalități administrative pentru înregistrarea și autorizarea

funcționării comercianților, excepție ridicată de Camera de Comerț și Industrie a României în Dosarul nr. 18.514/301/2005 al Judecătoriei Sectorului 3 București.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, prin avocat, constatându-se lipsa celeilalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Având cuvântul, reprezentantul autorului excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 15 și 16 din Legea nr. 505/2003, reiterând argumentele expuse în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale și apreciind că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 august 2006, pronunțată în Dosarul nr. 18.514/301/2005, **Judecătoria Sectorului 3 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 15 și 16 din Legea nr. 505/2003**, excepție ridicată de Camera de Comerț și Industrie a României.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile articolului unic pct. 15 și 16 din Legea nr. 505/2003, prin care au fost modificate și completate prevederile art. V și VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2002, „reglementează transmiterea dreptului de proprietate asupra unor bunuri aparținând unei persoane juridice de drept privat (Camera de Comerț și Industrie a României) către o persoană juridică de drept public nou-înființată (Oficiul Național al Registrului Comerțului), fiind astfel contrare art. 15 alin. (2), art. 44 alin. (1) și (2) și art. 136 alin. (5) din Constituție.

Judecătoria Sectorului 3 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile legale criticate „nu constituie o ingerință în dreptul de proprietate” al cărui titular este autoarea excepției.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că „în mod legal și echitabil se impune ca la desprinderea oficiilor de camerele de comerț și industrie să se determine și cota lor de contribuție la achiziționarea bunurilor din dotare, fără ca prin aceasta să se încalce dreptul de proprietate al camerelor în sensul limitării sau restrângerii unuia dintre prerogativele sale, și anume dreptul de a întrebuița bunul, astfel cum susține, în mod eronat, autorul excepției“. De asemenea, precizează că, potrivit prevederilor legale care fac obiectul excepției, sunt preluate numai acele bunuri destinate să servească activității serviciului public al registrului comerțului și numai în măsura în care există un aport la dobândirea lor din partea Oficiului Național al Registrului Comerțului, a oficiilor registrului comerțului sau birourilor unice, astfel încât nu se poate considera că a fost încălcat principiul inviolabilității proprietății private. Pentru aceleași argumente, consideră că textele de lege criticate nu aduc atingere nici principiului neretroactivității legii consacrat prin art. 15 alin. (2) din Constituție.

Avocatul Poporului, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, susținerile autorului excepției, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate

la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile articolului unic pct. 15 și 16 din Legea nr. 505/2003 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2002 pentru modificarea Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2001 privind simplificarea unor formalități administrative pentru înregistrarea și autorizarea funcționării comercianților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 857 din 3 decembrie 2003.

Dispozițiile articolului unic pct. 15 și 16 din Legea nr. 505/2003, criticate sub aspectul constituționalității și care privesc modificarea și completarea art. V și, respectiv, VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2002, au următorul cuprins:

— pct. 15: „Art. V. — (1) În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a legii de aprobare a prezentei ordonanțe de urgență se definitivează preluarea bazelor de date, a aplicațiilor de întreținere și utilizare a acestora, necesare în vederea ținerii și administrării registrelor comerțului de către Oficiul Național al Registrului Comerțului, respectiv de către oficiile registrului comerțului de pe lângă camerele de comerț și industrie teritoriale, și a funcționării birourilor unice din cadrul camerelor de comerț și industrie teritoriale, precum și documentele care privesc activitatea acestora, de către Ministerul Justiției — Oficiul Național al Registrului Comerțului și de către oficiile registrului comerțului de pe lângă tribunale, pe bază de proces-verbal de predare-preluare încheiat între reprezentanții Ministerului Justiției și cei ai Camerei de Comerț și Industrie a României și a Municipiului București, respectiv ai camerelor de comerț și industrie teritoriale.

(2) Modul de utilizare de către Camera de Comerț și Industrie a României și a Municipiului București și de către camerele de comerț și industrie teritoriale a informațiilor cuprinse în bazele de date se stabilește pe bază contractuală.“

— pct. 16: „Art. VI. — (1) Bunurile aflate în dotarea Oficiului Național al Registrului Comerțului, a oficiilor registrului comerțului și a birourilor unice constituie, în limita aportului acestora la dobândirea bunurilor respective, patrimoniul Oficiului Național al Registrului Comerțului și vor fi folosite potrivit destinației stabilite.

(2) Determinarea aportului prevăzut la alin. (1) se va realiza pe baza datelor furnizate de Ministerul Finanțelor Publice și părțile interesate, în condițiile legii.

(3) Predarea-preluarea bunurilor prevăzute la alin. (1) se efectuează prin proces-verbal încheiat între reprezentanții Ministerului Justiției și cei ai Camerei de Comerț și Industrie a României și a Municipiului București și, respectiv, ai camerelor de comerț și industrie teritoriale.“

Critica de neconstituționalitate a textelor menționate se bazează pe susținerea că sunt încălcate dispozițiile art. 15 alin. (2), art. 44 alin. (1) și (2) și art. 136 alin. (5) din Constituție.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată.

Dispozițiile legale care formează obiectul excepției de neconstituționalitate ridicate în acest dosar, sub aspectul

unor critici similare, au mai fost supuse controlului de constituționalitate exercitat de Curte. Astfel, prin Decizia nr. 212 din 15 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 471 din 1 iulie 2003, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. V și VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2002, constatând că acestea nu încalcă dispozițiile constituționale privind ocrotirea în mod egal de lege a proprietății private și nici pe cele referitoare la inviolabilitatea proprietății private, texte invocate și în acea cauză în susținerea excepției.

În considerentele deciziei se arată că, „potrivit dispozițiilor Legii nr. 26/1990, registrul central al comerțului se ține de către Oficiul Național al Registrului Comerțului, instituție publică cu personalitate juridică, organizată în subordinea Ministerului Justiției, iar conform art. 9 din aceeași lege, modificat, oficiile registrului comerțului se organizează în subordinea Oficiului Național al Registrului Comerțului și funcționează pe lângă fiecare tribunal. De asemenea, în temeiul art. 11 din aceeași lege, modificat, pentru operațiunile efectuate oficiul registrului comerțului percepe taxe și tarife stabilite prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Justiției și a Ministerului Finanțelor Publice. Din coroborarea dispozițiilor de lege menționate rezultă că registrul comerțului desfășoară o activitate de interes public, încredințată Oficiului Național al Registrului Comerțului și oficiilor registrului comerțului, ca autorități publice, la dispoziția persoanelor interesate de situația economico-financiară a comercianților. Existența serviciilor publice înființate prin lege sau prin alte acte normative poate înceta, în mod simetric, tot prin lege sau alte acte normative. Tot astfel, activitatea desfășurată de un serviciu public poate fi încredințată unei autorități statale sau unei persoane private ori poate fi transferată în gestiunea unei autorități statale de sine stătătoare, împreună cu bunurile provenite din propriile venituri și necesare funcționării sale. Așadar, organizarea Oficiului Național al Registrului Comerțului în subordinea Ministerului Justiției reprezintă o opțiune a legiuitorului. Oficiul Național al Registrului Comerțului a fost și potrivit redactării anterioare un serviciu public organizat ca o structură de sine stătătoare. Reglementarea serviciului public al

registrului comerțului este supusă normelor de drept administrativ, potrivit cărora între serviciul public și baza sa materială există o legătură substanțială.

Așa fiind, în cauză nu sunt incidente dispozițiile constituționale privind dreptul de proprietate nici cu privire la constituirea patrimoniului Oficiului Național al Registrului Comerțului din bunurile aflate în dotarea oficiului, a oficiilor registrului comerțului și a birourilor unice, în limita aportului lor la dobândirea bunurilor și pentru a fi folosite potrivit destinației stabilite.

Mai mult, potrivit dispozițiilor Legii nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, terenurile și clădirile în care își desfășoară activitatea instituțiile publice aparțin domeniului public, fiind aplicabile regulile dreptului public. Astfel, dispozițiile de lege supuse controlului de constituționalitate nu aduc atingere prevederilor constituționale, deoarece bunurile nu aparțin domeniului privat al statului, ci, prin natura juridică a instituției care le administrează, aparțin domeniului public.

Pe de altă parte, în ceea ce privește veniturile rezultate din activitatea desfășurată de serviciul public, de regulă, acestea sunt venituri bugetare, în măsura în care ele nu sunt utilizate pentru funcționarea serviciului public. Așa fiind, regula este aplicabilă și în cauză, iar prin aceasta nu se încalcă prevederile art. 41 alin. (2) din Constituție, Camera de Comerț și Industrie a României și a Municipiului București neavând un drept de proprietate asupra bunurilor aflate în dotarea Oficiului Național al Registrului Comerțului, a oficiilor registrului comerțului și a birourilor unice“.

Considerentele avute în vedere de Curtea Constituțională pentru pronunțarea deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față, neintervenind elemente noi de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate care se bazează pe invocarea încălcării dispozițiilor constituționale privind neretroactivitatea legii, se constată că acestea nu pot fi reținute, întrucât textele ce fac obiectul excepției se aplică în mod exclusiv de la data intrării în vigoare a legii.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 15 și 16 din Legea nr. 505/2003 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 129/2002 pentru modificarea Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2001 privind simplificarea unor formalități administrative pentru înregistrarea și autorizarea funcționării comercianților, excepție ridicată de Camera de Comerț și Industrie a României în Dosarul nr. 18.514/301/2005 al Judecătoriei Sectorului 3 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 februarie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 103

din 13 februarie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 75 alin. (1) lit. a), art. 76 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) și art. 81 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, precum și a dispozițiilor art. 21 alin. (4) teza a doua lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 75 alin. (1) lit. a), art. 76 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) și art. 81 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, precum și a dispozițiilor art. 21 alin. (4) teza a doua lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepție ridicată de Johnson Abraham în Dosarul nr. 8.050/302/2006 al Judecătoriei Sectorului 5 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă interpretul autorizat de limba engleză desemnat în cauză, d-na Elena Andrei. Magistratul-asistent informează Curtea că partea Oficiului Național pentru Refugiați a transmis note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Cauza fiind în stare de judecată, se acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 75 alin. (1) lit. a), art. 76 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) și ale art. 81 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, respectiv ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (4) teza a doua lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 8.050/302/2006, **Judecătoria Sectorului 5 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 21 alin. (4) lit. a) și b), art. 18 alin. (1) lit. a) și ale art. 19 alin. (1) și (2) lit. b) și c) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România”**. Excepția a fost ridicată de Johnson Abraham într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri împotriva unei hotărâri de respingere a cererii de acordare a statutului de refugiat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile art. 18 alin. (1) lit. a), art. 19 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) și ale art. 21 alin. (4) lit. a) și b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța Guvernului nr. 43/2004, contravin prevederilor art. 124 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora *„Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți”*.

În esență, se susține că termenul imperativ de 10 zile, prevăzut de art. 21 alin. (4) din ordonanța criticată, înăuntrul căruia instanța de judecată este obligată să se pronunțe în procedură accelerată asupra unor probleme ce necesită administrarea unui probatoriu complex, este un termen prea scurt față de termenul dispoziitiv de 30 de zile stabilit pentru persoanele ale căror cereri sunt soluționate în procedură ordinară. Consideră că astfel se creează o stare de inegalitate și discriminare între cele două categorii de petenți, precum și între solicitantul statutului de refugiat și Oficiul Național pentru Refugiați, această parte în proces fiind „favorizată” pe parcursul soluționării cauzei.

Totodată, potrivit lit. a) și b) ale alin. (4) din art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, instanța de judecată soluționează plângerea fie respingând-o pentru cel puțin unul dintre motivele prevăzute la art. 19 alin. (1), ceea ce implică un control judiciar asupra fondului cererii, fie admitând plângerea, însă fără a putea acorda una dintre formele de protecție umanitară, întrucât trimite cauza la Oficiul Național pentru Refugiați spre reexaminare, instituție ce are posibilitatea respingerii cererii de protecție încă o dată, însă în procedură ordinară.

Judecătoria Sectorului 5 București opinează în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, întrucât dispozițiile de lege criticate sunt clare în stabilirea criteriilor pentru aplicarea procedurii accelerate de soluționare a cauzelor de azil, în cadrul căreia petentul beneficiază de toate drepturile sale constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă în ceea ce privește dispozițiile art. 21 alin. (4) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, întrucât acestea nu au fost preluate în mod identic în cuprinsul actului normativ abrogator, respectiv Legea nr. 122/2006 privind azilul în România. Cât privește celelalte dispoziții de lege criticate, precizează că acestea sunt preluate de art. 75 alin. (1) lit. a), art. 76 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) și art. 81 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 122/2006, texte ce respectă prevederile constituționale ale art. 18, art. 21 alin. (1) și (3), art. 24, art. 124 și art. 129, referitoare la dreptul cetățenilor străini și apatrizi privind accesul liber la instanță, dreptul la apărare și la folosirea căilor de atac.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, potrivit încheierii de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 21 alin. (4) lit. a) și b), art. 18 alin. (1) lit. a) și ale art. 19 alin. (1) și (2) lit. b) și c) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, act normativ ce, la data sesizării Curții Constituționale cu prezenta excepție, era abrogat prin dispozițiile art. 152 alin. (2) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006. Din analiza comparativă a celor două acte normative se constată că Legea nr. 122/2006 a preluat, în mod parțial sau identic, soluțiile legislative cuprinse în dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România. Ca atare, întrucât atât instanța, cât și autorul excepției au indicat în mod greșit obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că în realitate acesta este format din dispozițiile art. 75 alin. (1) lit. a), art. 76 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) și art. 81 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România. Pe de altă parte, Curtea constată că soluția legislativă conținută de art. 21 alin. (4) teza a doua lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, criticată în prezenta cauză, nu a fost preluată în mod identic în noul act normativ. Astfel, dispozițiile de lege criticate au în prezent următorul conținut:

— Art. 75 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 122/2006 — Cererile de azil care fac obiectul procedurii accelerate:

„(1) *Fac obiectul procedurii accelerate:*

a) cererile de azil evident nefondate;”;

— Art. 76 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) din Legea nr. 122/2006 — Cererile de azil evident nefondate:

„(1) *Cererea de azil este considerată evident nefondată dacă se constată:*

a) lipsa de fundament al invocării unei temeri de persecuție sau a expunerii la un risc serios în țara de origine, în condițiile art. 23 alin. (1) sau ale art. 26;

b) inducerea în eroare, în mod deliberat, a organelor cu competențe în materie de refugiați ori recurgerea, în mod abuziv, cu rea-credință, la procedura de azil.

(2) Lipsa de fundament al invocării unei temeri de persecuție sau a expunerii la un risc serios în țara de origine există în următoarele cazuri: (...)

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 75 alin. (1) lit. a), ale art. 76 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) și ale art. 81 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Johnson Abraham în Dosarul nr. 8.050/302/2006 al Judecătorei Sectorului 5 București.

II. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (4) teza a doua lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepție invocată de același autor în același dosar și în fața aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 februarie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

b) solicitantul nu oferă date sau informații în sensul că ar fi expus unei temeri de persecuție sau unui risc serios ori relatările sale nu conțin detalii circumstanțiale sau personale;

c) cererea de azil este evident lipsită de credibilitate, în sensul că relatarea solicitantului este incoerentă, contradictorie sau flagrant neadevărată față de situația din țara sa de origine;”;

— Art. 81 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 122/2006 — Hotărârea instanței de judecată: „(1) *Instanța de judecată soluționează plângerea în termen de 10 zile și pronunță o hotărâre motivată, prin care: (...)* b) *menține hotărârea Oficiului Național pentru Refugiați.*”;

— Art. 21 alin. (4) teza a doua lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000: „(4) *Instanța soluționează plângerea în termen de 10 zile și pronunță o hotărâre motivată, prin care: (...)* b) *admite plângerea și dispune ca structura competentă a Oficiului Național pentru Refugiați care a emis hotărârea să analizeze cererea în procedură ordinară.*”

În motivarea excepției, autorul acesteia invocă prevederile constituționale ale art. 124 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „*Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți*”.

Analizând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea Constituțională constată că textele de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Legea fundamentală invocate și în prezenta cauză și cu o motivare identică. Astfel, prin Decizia nr. 675 din 10 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 940 din 21 noiembrie 2006, Curtea, pentru argumentele acolo expuse, s-a pronunțat în sensul respingerii ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 75 alin. (1) lit. a), ale art. 76 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) și ale art. 81 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, arătând, în esență, că acestea nu contravin principiilor unicității, independenței și egalității justiției, statuate de art. 124 din Constituție. În legătură cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (4) teza a doua lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, cu același prilej Curtea a arătat că acestea nu mai sunt în vigoare, iar soluția legislativă nu a fost preluată de noua lege în materie — Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, astfel că a respins excepția ca inadmisibilă.

Întrucât, față de cauza soluționată prin decizia amintită, nu au intervenit elemente noi de natură a modifica jurisprudența în materie a Curții, rezultă că atât soluția, cât și considerentele ce au stat la baza acesteia se mențin și în prezenta cauză.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 111

din 15 februarie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Teleki Carla Andrea în Dosarul nr. 171/2006 al Tribunalului Cluj — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 171/2006, **Tribunalul Cluj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.** Excepția a fost ridicată de Teleki Carla Andrea într-o cauză având ca obiect judecarea plângerii formulate de către petiționara Teleki Carla Andrea împotriva Dispoziției primarului municipiului Cluj-Napoca de respingere a unei notificări, formulată în temeiul Legii nr. 247/2005.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că Legea nr. 247/2005 a lărgit sfera drepturilor acordate prin Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, fără a institui și o repunere în termen pentru a beneficia de aceste drepturi, în măsura în care ele nu au fost valorificate anterior, ceea ce contravine principiilor constituționale privind neretroactivitatea legii și egalitatea în drepturi.

Tribunalul Cluj — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece modificarea sau completarea unui act normativ nu intră în competența Curții Constituționale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția este inadmisibilă, arătând că înlăturarea unei omisiuni de reglementare aparține Parlamentului, ca unică autoritate legiuitoare, în temeiul art. 61 alin. (1) din Constituție.

Avocatul Poporului consideră că actul normativ criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie prevederile Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, se invocă încălcarea prevederilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2) referitoare la neretroactivitatea legii, cu excepția celei penale sau contravenționale mai favorabile, și art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice.

Analizând excepția, Curtea constată că principala critică de neconstituționalitate se referă la o lacună legislativă, autoarea excepției fiind nemulțumită de faptul că actul normativ criticat nu instituie o repunere în termen pentru a beneficia de drepturile ce nu au fost valorificate în temeiul Legii nr. 10/2001.

Astfel, Curtea constată că, în acord cu jurisprudența sa constantă (de exemplu Decizia nr. 30 din 25 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 164 din 24 februarie 2005) și cu prevederile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, un atare control de constituționalitate al „lacunelor legislative“ excedează competenței Curții Constituționale, care, potrivit legii sale de organizare și funcționare, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Teleki Carla Andrea în Dosarul nr. 171/2006 al Tribunalului Cluj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 februarie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 128

din 20 februarie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46, art. 47 și art. 48 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46, 47 și 48 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare Moldova — S.A. din Bacău în dosarele nr. 123/32/2006, nr. 124/32/2006 și nr. 81/32/2006 ale Curții de Apel Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se prezintă avocatul Mihai Cliveti, pentru autorul excepției, și consilierul juridic Irina Pătrașcu, pentru partea Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului.

Având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 2.006D/2006, nr. 2.007D/2006 și nr. 2.031D/2006 au conținut identic, Curtea pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Apărătorul autorului excepției, consilierul juridic și reprezentantul Ministerului Public arată că sunt de acord cu conexarea cauzelor.

În temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea dispune conexarea dosarelor nr. 2.007D/2006 și nr. 2.031D/2006 la Dosarul nr. 2.006D/2006, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, avocatul Mihai Cliveti solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că dispozițiile de lege criticate, și în special art. 47 alin. (2) și art. 48 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, încalcă prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece termenul de 7 zile instituit prin aceste dispoziții de lege este insuficient pentru pregătirea apărării, ceea ce determină desfășurarea unui proces inechitabil.

Consilierul juridic solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale în materie, și anume Decizia nr. 323/2004. Depune note scrise la dosar.

Reprezentantul Ministerului Public, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Totodată, arată că termenele instituite de reglementarea criticată au un caracter de recomandare, a căror depășire nu produce efecte, fiind impuse de soluționarea cu celeritate a litigiilor.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 20 și 24 iulie 2006, pronunțate în dosarele nr. 123/32/2006, nr. 124/32/2006 și nr. 81/32/2006, **Curtea de Apel Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 46, 47 și 48 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului.** Excepția a fost ridicată de Societatea de Investiții Financiare Moldova — S.A. din Bacău cu ocazia soluționării

unei acțiuni civile formulate împotriva Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că procedura reglementată de textele de lege criticate instituie o reală discriminare a pârâtului în raport cu reclamantul, în speță AVAS-ul, prin inserarea în lege a unor termene scurte în vederea soluționării litigiului cu celeritate, situație ce impune ca pârâtul să își organizeze apărarea într-un timp extrem de scurt și insuficient pentru administrarea probelor. Autorul excepției consideră că, prin procedura specifică instituită de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, AVAS-ul, ca instituție a statului, „beneficiază de multe avantaje legale în ceea ce privește posibilitatea demersurilor procesuale și extraprocusuale”. Așa fiind, textele de lege criticate contravin principiului egalității, al dreptului la apărare, accesului liber la justiție, precum și dreptului de proprietate.

În dosarele Curții Constituționale nr. 2.006D/2006 și nr. 2.007D/2006, **Curtea de Apel Bacău – Secția comercială și de contencios administrativ** apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale în raport cu prevederile art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (2) și art. 44 alin. (2), (3) și (4) din Constituție.

În ceea ce privește însă procedura instituită de art. 46, 47 și 48 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, cu referire, în principal, la termene, aceasta este reglementată de dispoziții care contravin art. 21 alin. (3) și art. 24 din Constituție. Astfel, arată că hotărârea ce se pronunță nu are un caracter provizoriu (ca în alte proceduri cu termene scurte asemănătoare), iar pentru a asigura temeinicia și legalitatea ei părțile ar trebui să aibă posibilitatea de a propune probe a căror administrare nu poate fi realizată în „*cel mult 7 zile*”, acest termen fiind insuficient pentru prezentarea apărărilor. Din această perspectivă, instanța consideră că sunt încălcate prevederile constituționale referitoare la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil și dreptul la apărare. În susținerea acestui punct de vedere, invocă practica Curții Europene a Drepturilor Omului prin care aceasta a statuat că o perioadă de timp prea scurtă poate compromite echitatea procedurii, prin neacordarea persoanei în cauză a timpului și facilităților necesare pregătirii.

În Dosarul nr. 2.031D/2006, **Curtea de Apel Bacău – Secția comercială și de contencios administrativ** apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale și nu contravin prevederilor din Legea fundamentală invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Astfel, arată că reglementarea criticată nu contravine prevederilor constituționale invocate de autorul excepției, punct de vedere în susținerea căruia invocă Decizia Curții Constituționale nr. 323/2004.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite în cauză de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile părților prezente, concluziile procurorului,

dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 46, 47 și 48 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 948 din 24 decembrie 2002, care au următorul conținut:

Art. 46: „(1) *Reclamantul este obligat să comunice cererea, actele pe care se întemeiază și, după caz, interogatoriul scris, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, înainte de depunerea acestora în instanță. Judecătorul nu va primi cererea fără dovada privind îndeplinirea obligației de comunicare. Prevederile acestui alineat se aplică oricărei cereri, indiferent de natura ei, cu excepția cererilor formulate în timpul judecării sau a celor prin care se exercită o cale de atac.*

(2) *Primul termen de judecată se stabilește la cel mult 15 zile de la data depunerii cererii de chemare în judecată.*

(3) *Întâmpinarea este obligatorie și se depune cel târziu până la primul termen de judecată. Întâmpinarea, actele pe care se întemeiază și, după caz, interogatoriul scris se comunică de către parte, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, înainte de termenul prevăzut la alin. (2). Nerespectarea obligației de comunicare prezumă renunțarea de către parte la apărările ce puteau fi formulate prin întâmpinare și la probele în susținerea acestor apărări.”;*

Art. 47: „(1) *Orice cerere se judecă la primul termen, în afara cazului în care instanța dispune administrarea de probe noi. Dacă din motive întemeiate părțile nu sunt în măsură să își prezinte apărările în mod complet, instanța va putea, în mod excepțional, să acorde un termen în cunoștință de cel mult 7 zile.*

(2) *Același termen de 7 zile se acordă o singură dată și pentru administrarea de probe noi, dispuse de instanță, la primul termen.”;*

Art. 48: „(1) *Instanța este obligată să pronunțe hotărârea în termen de 5 zile de la încheierea dezbaterilor și să comunice părților hotărârea motivată în cel mult 10 zile de la pronunțare.*

(2) *Hotărârea instanței poate fi atacată cu recurs.*

(3) *În recurs nu se pot invoca apărări ce nu au fost formulate în fața instanței a cărei hotărâre este recurată, cu excepția celor de ordine publică.*

(4) *Dacă admite recursul, prin aceeași hotărâre instanța este obligată să soluționeze și fondul cauzei sau, dacă se impune administrarea de probe noi, să stabilească termenul de judecată.*

(5) *Termenele prevăzute la art. 46 alin (2), la art. 47 alin. (1) și (2) și la alin. (1) al prezentului articol se aplică și în situația judecării recursului.*

(6) *Căile extraordinare de atac se pot exercita în conformitate cu dispozițiile Codului de procedură civilă.”*

Autorul excepției susține că textele de lege criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (2) și (3) care consacră accesul liber la justiție, art. 24 alin. (1) și (2) privind dreptul la apărare și art. 44 alin. (2), (3) și (4) referitoare la dreptul de proprietate privată.

De asemenea, autorul excepției consideră că sunt încălcate și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului de

constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 323 din 14 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.026 din 5 noiembrie 2004, Curtea a reținut că textele de lege criticate instituie norme de procedură care vizează faza de executare a unor titluri deja constituite și se aplică numai pentru viitor.

În ceea ce privește dispozițiile privind termenele în care urmează să se judece litigiile la care se referă ordonanța, Curtea a reținut că acestea sunt în concordanță cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, care lasă libertatea legiuitorului să reglementeze procedurile judiciare, în spiritul exigenței prevăzute de art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală, referitoare la soluționarea litigiilor într-un termen rezonabil. Prin aceste norme de procedură nu se încalcă dreptul la apărare al autorului excepției, acesta având posibilitatea să folosească toate mijloacele de apărare prevăzute de lege, inclusiv ridicarea excepției de neconstituționalitate, care, indiferent de modul cum va fi rezolvată, îi conferă un răgaz substanțial pentru a-și pregăti apărarea.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d), precum și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46, art. 47 și art. 48 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare Moldova — S.A. din Bacău în dosarele nr. 123/32/2006, nr. 124/32/2006 și nr. 81/32/2006 ale Curții de Apel Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 februarie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 129

din 20 februarie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Emil Balaure în Dosarul

nr. 10.876/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 iulie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 10.876/1/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție** —

Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă. Excepția a fost ridicată de Emil Balaure cu ocazia soluționării unei cereri de recuzare formulate împotriva tuturor judecătorilor secției civile a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate care împiedică recuzarea tuturor judecătorilor unei instanțe sau ai unei secții încalcă flagrant dreptul constituțional la un proces echitabil, consacrat de art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că textul de lege criticat este constituțional.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie, și anume deciziile nr. 183/2006, nr. 280/2006 și nr. 241/2006.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 28 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă sunt constituționale. În acest sens, arată că reglementarea criticată nu îngreuește dreptul părților de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime, de a beneficia de un proces echitabil, precum și judecarea acestuia într-un termen rezonabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d), precum și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Emil Balaure în Dosarul nr. 10.876/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 februarie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 28 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora:

„Nu se pot recuza toți judecătorii unei instanțe sau ai unei secții a acesteia.

Pentru aceleași motive de recuzare nu se poate formula o nouă cerere împotriva aceluiași judecător.“

Autorul excepției susține că textul de lege criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) care consacră dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 28 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Constituție ca și în prezenta cauză și cu motivări asemănătoare.

Astfel, prin Decizia nr. 183 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 270 din 24 martie 2006, Curtea a reținut că instituția recuzării în procesele judiciare se justifică prin imperativul asigurării unei judecări imparțiale, în care părțile să fie protejate de eventuala părtinire a judecătorului, cauzată de legătura de rudenie sau afinitate cu una dintre părți, interesul personal pe care îl are în soluționarea cauzei deduse judecării sau alte asemenea împrejurări, expres prevăzute de lege. Recuzarea nu poate fi, în consecință, decât individuală, și nu colectivă, și nici nu poate conduce, în sistemul nostru juridic, la împiedicarea tuturor judecătorilor unei instanțe de a judeca procesele cu care au fost investiți în condițiile legii.

De asemenea, prin Decizia nr. 97 din 9 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 197 din 2 martie 2006, Curtea a statuat că prin reglementarea criticată legiuitorul nu a înțeles să limiteze accesul liber la justiție sau dreptul la apărare, ci să asigure un climat de ordine, indispensabil exercitării, în condiții optime, a acestor drepturi constituționale.

Exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru juridic, stabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, de natură a preveni eventualele abuzuri și tergiversarea soluționării cauzelor deduse judecării.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, argumentarea și soluția reținute în decizia de mai sus își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A SISTEMULUI DE PENSII PRIVATE

COMISIA DE SUPRAVEGHERE A SISTEMULUI DE PENSII PRIVATE

HOTĂRÂRE

**pentru aprobarea Normei nr. 3/2007 privind taxele de autorizare, avizare și funcționare
în sistemul pensiilor administrate privat**

În baza prevederilor art. 3 alin. (1), art. 16 și ale art. 23 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2005 privind înființarea, organizarea și funcționarea Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 313/2005,

conform Hotărârii Parlamentului României nr. 24/2006 privind numirea președintelui, a vicepreședintelui și a celorlalți membri ai Consiliului Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private,

având în vedere prevederile art. 74 alin. (2) lit. k) și ale art. 80 alin. (2) lit. h) din Legea nr. 411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, cu modificările și completările ulterioare,

în baza Hotărârii luate în ședința Consiliului Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private din data de 27 februarie 2007,

Comisia de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private emite următoarea hotărâre:

Art. 1. — Se aprobă Norma nr. 3/2007 privind taxele de autorizare, avizare și funcționare în sistemul pensiilor administrate privat, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și pe site-ul Comisiei de

Supraveghere a Sistemului de Pensii Private (www.csspp.ro).

Art. 3. — Departamentul autorizare-reglementare împreună cu Secretariatul tehnic și cu directorul general vor urmări ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentei hotărâri.

Președintele Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private,
Mircea Oancea

București, 27 februarie 2007.
Nr. 19.

ANEXĂ

N O R M A Nr. 3/2007

privind taxele de autorizare, avizare și funcționare în sistemul pensiilor administrate privat

Având în vedere prevederile art. 74 alin. (2) lit. k) și ale art. 80 alin. (2) lit. h) din Legea nr. 411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor art. 16 alin. (1), art. 17 și ale art. 23 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2005 privind înființarea, organizarea și funcționarea Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 313/2005,

Comisia de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private, denumită în continuare *Comisie*, emite prezenta normă.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Prezenta normă stabilește taxele care sunt percepute de Comisie în cadrul sistemului de pensii administrate privat.

(2) Comisia percepe taxe de autorizare, de avizare și de funcționare.

Art. 2. — Termenii și expresiile utilizate în prezenta normă au semnificațiile prevăzute la art. 2 din Legea nr. 411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Lege*.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

CAPITOLUL II

Cuantumul taxelor de autorizare, avizare și funcționare

SECȚIUNEA 1

Taxele de autorizare

Art. 3. — Se vor plăti taxe de autorizare în următoarele cazuri:

- a) pentru autorizația de constituire a administratorului;
- b) pentru autorizația de administrare a fondului de pensii administrat privat;
- c) pentru autorizarea prospectului schemei de pensii private;
- d) pentru autorizarea fondului de pensii administrat privat;

e) pentru autorizarea agenților de marketing persoane juridice;

f) pentru autorizarea modificării actelor care au stat la baza autorizărilor menționate la lit. a), b) și d);

g) pentru autorizarea modificării actelor care au stat la baza autorizației menționate la lit. e).

Art. 4. — Cuantumul taxelor de autorizare este de:

a) 80.000 lei, pentru autorizația de constituire a administratorului;

b) 300.000 lei, pentru autorizația de administrare a fondului de pensii administrat privat;

c) 30.000 lei, pentru autorizarea prospectului schemei de pensii private;

d) 30.000 lei, pentru autorizarea fondului de pensii administrat privat;

e) 5.000 lei, pentru autorizarea agenților de marketing persoane juridice;

f) 1.000 lei, pentru autorizarea modificărilor prevăzute la art. 3 lit. f) și g).

Art. 5. — Taxele de autorizare vor fi achitate de către:

a) fondatori, pentru autorizația de constituire a administratorului;

b) administratori, pentru autorizația de administrare a fondului de pensii administrat privat;

c) administratori, pentru autorizarea prospectului schemei de pensii private;

d) administratori, pentru autorizarea fondului de pensii administrat privat;

e) administratori, pentru modificarea actelor menționate la art. 3 lit. f);

f) agenții de marketing persoane juridice, pentru autorizarea de funcționare;

g) agenții de marketing persoane juridice, pentru modificarea actelor menționate la art. 3 lit. g).

SECȚIUNEA a 2-a

Taxele de avizare

Art. 6. — Taxele de avizare se percep în următoarele cazuri:

a) avizarea depozitarului activelor fondului de pensii administrat privat;

b) avizarea auditorului financiar al fondului de pensii administrat privat;

c) avizarea modificării prospectului schemei de pensii private;

d) avizarea agenților de marketing persoane fizice;

e) avizarea agenților de marketing persoane juridice;

f) avizarea materialelor publicitare.

Art. 7. — Cuantumul taxelor de avizare este de:

a) 80.000 lei, pentru taxa de avizare a depozitarului;

b) 35.000 lei, pentru taxa de avizare a auditorului financiar;

c) 1.000 lei, pentru taxa de avizare a modificării prospectului schemei de pensii private;

d) 50 lei, pentru taxa de avizare a agenților de marketing persoane fizice;

e) 4.000 lei, pentru taxa de avizare a agenților de marketing persoane juridice;

f) 1.000 lei, pentru taxa de avizare a materialelor publicitare.

Art. 8. — Taxele de avizare vor fi achitate de către:

a) depozitar, pentru obținerea avizului de depozitare;

b) auditorul financiar, pentru obținerea avizului de auditor;

c) administrator, pentru obținerea avizelor prevăzute la art. 6 lit. c) și f);

d) agentul de marketing persoană fizică sau de administrator, pentru obținerea avizului prevăzut la art. 6 lit. d);

e) agentul de marketing persoană juridică, pentru obținerea avizului prevăzut la art. 6 lit. e).

SECȚIUNEA a 3-a

Taxa de funcționare

Art. 9. — (1) Administratorul achită Comisiei, de la momentul autorizării fondului de pensii administrat privat, pe durata existenței acestuia, o taxă lunară de funcționare.

(2) Agenții de marketing persoane juridice care au fost autorizați sau avizați de Comisie și care își desfășoară activitatea în temeiul contractului de mandat încheiat cu un administrator achită Comisiei o taxă lunară de funcționare.

(3) Taxa lunară de funcționare se aplică veniturilor brute realizate de către agenții de marketing persoane juridice din activitatea de marketing a fondului de pensii administrat privat.

(4) Depozitarii achită Comisiei o taxă lunară de funcționare.

Art. 10. — (1) Taxa lunară de funcționare pentru administrator este compusă din:

a) 0,25% din valoarea contribuțiilor brute încasate de administrator, suportată de acesta din comisionul de administrare dedus din contribuțiile plătite;

b) 0,005% din valoarea activului net al fondului de pensii administrat privat, suportată de administrator din comisionul de administrare dedus de acesta din activul net total al fondului de pensii administrat privat.

(2) Taxa lunară de funcționare pentru agentul de marketing persoană juridică este în cuantum de 0,5%, aplicată veniturilor brute realizate de către acesta din activitatea de marketing a fondurilor de pensii administrate privat.

(3) Taxa lunară de funcționare pentru depozitari este în cuantum de 0,1%, aplicată veniturilor obținute de aceștia din activitatea de depozitare aferentă fondurilor de pensii administrate privat.

Art. 11. — (1) Administratorii sunt obligați să întocmească și să transmită lunar Comisiei, pentru luna precedentă, raportarea privind modul de constituire și virare a taxei de funcționare, potrivit anexei nr. 1.

(2) Raportarea prevăzută la alin. (1) se semnează de către reprezentantul legal al administratorului.

(3) Raportarea prevăzută la alin. (1) se transmite pe suport hârtie și în format electronic, până la data de 25 a fiecărei luni calendaristice pentru luna precedentă.

Art. 12. — (1) Agenții de marketing persoane juridice sunt obligați să întocmească și să transmită lunar Comisiei, pentru luna precedentă, raportarea privind modul de constituire și virare a taxei de funcționare, potrivit anexei nr. 2.

(2) Raportarea prevăzută la alin. (1) se semnează de către reprezentantul legal al agentului de marketing persoană juridică.

(3) Raportarea prevăzută la alin. (1) se transmite pe suport hârtie și în format electronic, până la data de 25 a fiecărei luni calendaristice pentru luna precedentă.

(4) În cazul în care agentul de marketing persoană juridică realizează venituri de la mai mulți administratori, acesta are obligația de a evidenția în raportarea prevăzută la alin. (1) veniturile realizate de la fiecare administrator.

Art. 13. — (1) Depozitarii sunt obligați să întocmească și să transmită lunar Comisiei, pentru luna precedentă, raportarea privind modul de constituire și virare a taxei de funcționare, potrivit anexei nr. 3.

(2) Raportarea prevăzută la alin. (1) se semnează de către reprezentantul legal al depozitarului.

(3) Raportarea prevăzută la alin. (1) se transmite pe suport hârtie și în format electronic, până la data de 25 a fiecărei luni calendaristice pentru luna precedentă.

(4) În cazul în care depozitarul realizează venituri de la mai mulți administratori, acesta are obligația de a evidenția în raportarea prevăzută la alin. (1) veniturile de la fiecare administrator în parte.

CAPITOLUL III

Dispoziții finale

Art. 14. — (1) Taxele prevăzute în prezenta normă vor fi virate în contul Comisiei deschis la Trezoreria Municipiului București.

(2) Virarea sumelor datorate lunar se va realiza cel târziu până la data de 25 a fiecărei luni calendaristice pentru luna precedentă, fără deducerea din obligația de plată a comisioanelor bancare.

Art. 15. — (1) Pentru neachitarea la termen a taxelor de funcționare prevăzute la art. 10, administratorii, agenții de marketing persoane juridice și depozitarii datorează majorări de întârziere, calculate în conformitate cu reglementările în vigoare aplicabile la colectarea creanțelor bugetare.

(2) Majorările de întârziere vor fi evidențiate separat pe ordinul de plată și vor fi virate în contul Comisiei deschis la Trezoreria Municipiului București.

Art. 16. — (1) Verificarea respectării prevederilor legale privind virarea sumelor prevăzute la art. 10 se face de către Comisie.

(2) În cazul raportării eronate a bazei de calcul, pentru diferențele constatate Comisia aplică în mod corespunzător majorările de întârziere prevăzute la art. 15, calculate pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare datei de scadență și până la data plății efective inclusiv.

Art. 17. — Sumele provenind din taxe de autorizare, avizare, funcționare, precum și din majorări de întârziere se constituie venituri la bugetul Comisiei, conform art. 17 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2005 privind înființarea, organizarea și funcționarea Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 313/2005.

Art. 18. — Eventualele sume virate în plus se vor regulariza ulterior, la inițiativa plătitorului, cu avizul prealabil al Comisiei.

Art. 19. — Anexele nr. 1–3 fac parte integrantă din prezenta normă.

*ANEXA Nr. 1
la normă*

RAPORTARE privind modul de constituire și virare a taxei de funcționare

Administrator
(denumire)
Fond de pensii administrate privat
(denumire)

Luna	Total contribuții brute încasate	Valoarea activului net total	Comision de administrare încasat din contribuții	Comision de administrare încasat din activul net total	Taxă de funcționare datorată din contribuții	Taxă de funcționare datorată din activul net total	Taxa de funcționare datorată (col. 6+7)	Documentul/data
1	2	3	4	5	6	7	8	9

Numele și prenumele
Semnătura
Ștampila

*ANEXA Nr. 2
la normă*

RAPORTARE privind modul de constituire și virare a taxei de funcționare

Luna

Agent de marketing persoană juridică
(denumire)

Denumire administrator	Venitul brut realizat	Taxa de funcționare datorată	Documentul/data
1	2	3	4

Numele și prenumele
Semnătura
Ștampila

RAPORTARE
privind modul de constituire și virare a taxei de funcționare
Luna

Depozitar
(denumire)

Denumire administrator	Venit realizat	Taxa de funcționare datorată	Documentul/data
1	2	3	4

Numele și prenumele

Semnătura

Ștampila

★

RECTIFICĂRI

În cuprinsul Hotărârii Guvernului nr. 1.596/2006 privind aprobarea bugetelor de venituri și cheltuieli rectificate pe anul 2006 ale unor operatori economici care funcționează sub autoritatea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 932 și 932 bis din 16 noiembrie 2006, se fac următoarele rectificări (care nu aparțin Redacției „Monitorul Oficial” Partea I):

— în anexa nr. 13 — Bugetul de venituri și cheltuieli rectificat pe anul 2006 al Regiei Autonome „Registrul Auto Român” — la rândul 93, coloanele 5 și 6, în loc de : „525,13” se va citi: „552,13”, iar în loc de: „-31,99” se va citi: „-4,99”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

